

undre sig over denne beskrivelse af Danmark som nærmest en fattiggård. Det er jo slet ikke den virkelighed, vi ser omkring os.

Der er mennesker, som er i en meget svær situation. Der er mennesker, som har behov for særlig hjælp, og det er det, vi giver. Jeg kan slet ikke genkende det der billede af, at der skulle være tale om en omsiggribende børnefattigdom i det danske samfund. Det er jo slet ikke den virkelighed, vi er omgivet af.

Men der er mennesker, som er i en meget udsat situation, og det er der, vi skal sætte ind og hjælpe. Og det har fra starten været regeringens politik at målrette indsatsen over for de grupper i vores samfund, der har det allersværest, som hjemløse, misbrugere af alkohol og narkotika, psykisk syge og andre, som har særlige problemer:

Kamal Qureshi (SF):

Det skal så være svaret til de børn, der har det dårligt, at det er et billede, vi ikke kan genkende, for I er egentlig ikke fattige, selv om I er det, for sådan ser virkeligheden ikke ud. Det er svaret til dem.

Så siger statsministeren, at man jo selvfølgelig skal hjælpe meget mere målrettet, sådan at folk kan komme i arbejde og folk kan komme i gang med uddannelse, og det er vi heller ikke uenige i. Ikke desto mindre siger Socialforskningsinstituttets undersøgelse, og jeg citerer igen fra Rådet for Socialt Udsattes rapport:

Kl. 14.35

»SFI's undersøgelse viser samtidig, at kun de færreste har modtaget hjælp i forhold til det problem, der forhindrer dem i evt. at komme ud på arbejdsmarkedet.«

Det vil sige, at det, Socialforskningsinstituttets rapport viser, netop er det modsatte af det, statsministeren siger. Den siger faktisk, at de, der er fattige og har været arbejdsløse længe og derfor er på de lave sociale ydelser, som gør, at de har et fattigdomsproblem, faktisk ikke får den hjælp, de har brug for, hvis de skal komme i arbejde.

Og så står vi her i en situation, hvor statsministeren bliver ved med at tale om, at det skal kunne betale sig at komme i arbejde, og siger, at selvfølgelig skal vi hjælpe folk målrettet, når undersøgelsen viser, at det gør man rent faktisk ikke. Man hjælper ikke målrettet. De får ikke den hjælp, de har brug for for at komme ud på arbejdsmarkedet.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, men jeg er ikke enig i den konklusion.

Jeg har, må jeg sige, meget stor tillid til de lokale myndigheder, der jo i reglen tager sig af disse sager, og jeg er sikker på, at de hjælper mennesker med at få afhjulpet de problemer, de har, hjælper mennesker med at få opfyldt deres behov så godt, de nu kan.

Jeg siger ikke på nogen som helst måde, at vi har løst alle problemer. Jeg siger ikke, at der ikke er mennesker, som er i en svær social og økonomisk situation, for det ved vi alle sammen at der er. Men ved at give sådan et fuldstændig overdrevent billede, som hr. Kamal Qureshi og den øvrige venstrefløj gør, så risikerer man jo meget nemt, at fokus bliver flyttet væk fra dem, som virkelig har hjælp behov. Og vi ønsker altså fra regeringens side at sætte ind og hjælpe der, hvor der virkelig er et behov for hjælp. Og det er den linje, vi har forfulgt, lige siden denne regering trådte til.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne give statsministeren fuldstændig ret i, at vi ikke er omgivet af en omsiggribende fattigdom – det er vi ikke. Langt, langt, langt hovedparten af landets befolkning, landets børnefamilier har det godt. Se, hvordan vi køber ind i BR og andre forretninger, hvordan livet flasker sig for de fleste. Og det er godt.

Men problemet er jo, at de svagest stillede i samfundet ikke har noget talerør. Nu har de så fået Rådet for Socialt Udsatte. De kommer med en rapport, som peger på en lang række problemer, fattigdomsproblemer. Og Red Barnet og Socialforskningsinstituttet har faktisk lavet en rapport, som vi nu snakker om, som har overskriften »Børnefattigdom i Danmark«. Vi tillader os så, fordi vi kan se, at der er problemer med, at de kommer til orde, at bringe deres synspunkter ind i Folketinget og forsøger at få nogle bud fra statsministeren.

Derfor vil jeg, frem for at vi diskuterer tallene – dem kan vi diskutere i én uendelighed, kan jeg forstå – spørge statsministeren: Vil statsministeren ikke godt tage med ned en dag inden jul og stå foran Børnenes Kontor eller gå med ind i Frelsens Hær og finde ud af, hvad det er for nogle typer af folk, som ikke kan klare sig? Det kunne måske give inspiration til at sige: Vi gør det ikke godt nok.